

They say eyes clear with age,
As dew clarifies air
To sharpen evenings,
As if time put an edge
Round the last shape of things
To show them there;
The many-levelled trees,
The long soft tides of grass
Wrinkling away the gold
Wind-ridden waves – all these,
They say, come back to focus
As we grow old.

Philip Larkin – ‘Long Sight in Age’ (1955)

KIM JONES

The Last Shape of Things

Kim Jones werd in 1944 geboren in San Bernardino in Californië maar woont en werkt in New York sinds 1982. Al vijf decennia werkt Jones aan een consistent oeuvre dat bestaat uit tekeningen, sculpturen, performances en installaties. ‘The Last Shape of Things’ is zijn vijfde solotentoonstelling sinds hij Zeno X Gallery vervoegde in 2003.

Er zijn verschillende biografische elementen die helpen om bepaalde motieven beter te begrijpen. Zo kreeg Kim Jones op zevenjarige leeftijd Perthes, een aandoening van het heupgewricht, waardoor hij drie jaar in een rolstoel moest doorbrengen. Om de verveling tegen te gaan begon hij doorgedreven te tekenen. De tekeningen die hij maakte waren geïnspireerd op de oorlogsspelletjes die hij als kind speelde en verbeeldde slagvelden waarbij kruisjes en punten elkaar aanvallen. Deze tekeningen zouden later uitmonden in zijn bekende ‘war drawings’, die een geheel nieuwe betekenislaag kregen doordat hij zijn dienstplicht vervulde tijdens de Vietnamoorlog tussen 1966 en 1969.

In de vroege jaren zeventig keerde Kim Jones weer naar Los Angeles en daar ontwikkelde hij zijn alter ego Mudman. L.A. was toen de plek waar kunstenaars als Paul McCarthy, Chris Burden, Barbara T. Smith, Allan Kaprow en John Baldessari elkaar ontmoetten en tentoonstellingen, live acties en performances organiseerden. Het lichaam, het burgerrechtenactivisme, de seksuele bevrijding en het protest tegen de oorlog waren voorname thema’s. Als Mudman liep Kim Jones rond in de straten van Los Angeles, op het strand, de metro en in de kunstgalerijen. Hij was nauwelijks gekleed, ingesmeerd met modder en hij droeg een constructie op zijn rug met takken, stukken stof en schuimrubber. Jones maakte van zijn lichaam een levende sculptuur en bracht op deze manier kunst in de publieke ruimte.

Vanwege het efemere karakter van het medium zijn de foto’s die gemaakt werden tijdens zijn performances zeer belangrijke documenten gebleken. Voor Jones zijn de foto’s echter veel meer dan documentatie; hij tekent en schildert verder op de prints en creëert zo autonome werken. Fotografische stukken worden vaak gecombineerd met fantastische figuren en elementen uit zijn dromen en op een associatieve wijze verbonden. De tekeningen hebben vaak verschillende dateringen omdat Jones er doorheen de jaren aan verder blijft werken. Het wissen, veranderen of doen muteren van vormen en figuren en de ‘horror vacui’ zijn karakteristiek voor zijn tekenpraktijk. Jones zoekt regelmatig aansluiting met zijn werken door ze te ‘updaten’.

Tijdens zijn residentie in PS1 in New York in 1983-1984 creëerde hij een sculptuur die hij op zijn rug kon dragen wanneer hij optrad als zijn alter ego Mudman. Deze ‘Mudman Structure (small)’ wordt in de tentoonstelling gepresenteerd als een historisch artefact en overblijfsel van zijn performatieve praktijk. Dezelfde structuur werd ook gebruikt bij performances die hij deed in de metro in New York en in de New Museum in New York in 1986. Gedurende zijn residentie in PS1 ving Jones ook aan met het beschilderen en bewerken van de kleren die hij droeg. Hij transformeerde zijn T-shirts, vesten en schoenen in Mudman-achtige sculpturen, bedekt met war drawings.

Het werk van Kim Jones zit in de prominente publieke collecties van de Metropolitan Museum of Art, New York; MoMA, New York; Museum of Contemporary Art, Los Angeles; Centre Pompidou, Paris; Hammer Museum, Los Angeles; LACMA, Los Angeles; Museum Boijmans Van Beuningen, Rotterdam; SFMOMA, San Francisco; Whitney

Museum of American Art, New York, etc.

Het werk van Kim Jones werd opgenomen in groepstentoonstellingen als de Sydney Biennale; Venice Biennale; Guggenheim Museum, New York; MCA, San Diego; Museum of Contemporary Art, Los Angeles; MoMA, New York; LACMA, Los Angeles; The Drawing Center, New York. Binnenkort wordt zijn werk getoond in het Smithsonian American Art Museum in Washington.

KIM JONES

The Last Shape of Things

Kim Jones was born in 1944 in San Bernardino, California but has lived and worked in New York since 1982. For the past five decades Jones has been building up a consistent body of work that includes drawings, sculptures, performances and installations. ‘The Last Shape of Things’ is his fifth solo exhibition since he joined Zeno X Gallery in 2003.

A number of biographic elements help to understand certain motifs better. At the age of seven, for instance, Kim Jones was diagnosed with Perthes’ disease, a disorder of the hip joint, and was forced to spend three years in a wheelchair. To combat the boredom he began to draw intensively. The drawings he made were inspired by the war games that he played as a child and represented battlefields in which crosses and points attacked each other. These drawings would later lead to his famous ‘war drawings’, which took on an entirely new layer of meaning once he had taken part in the Vietnam War between 1966 and 1969.

In the early 1970s Kim Jones returned to Los Angeles where he developed his alter ego, ‘Mudman’. At the time LA was the place where artists such as Paul McCarthy, Chris Burden, Barbara T. Smith, Allan Kaprow and John Baldessari were coming together to organize exhibitions, live actions and performances. The body, civil-rights activism, sexual liberation and opposition to the war were prominent themes. As Mudman, Kim Jones wandered the streets of Los Angeles, taking in the beach, the subway and the art galleries. He was barely dressed but was smeared with mud, and on his back he carried a construction made out of branches, pieces of cloth and foam rubber. Jones turned his body into a living sculpture and in doing so brought art into the public space.

Given the ephemeral character of the medium, the photos that were made during his performances proved to be highly important documents. For Jones, however, the photos are a lot more than just documentation; he continues to draw and paint on the prints and as such creates autonomous works. Photographic pieces are often combined with fantastic figures and elements from his dreams and connected by association. The drawings often have different dates because Jones continues to work on them over the years. Erasing, changing and transmuting forms and figures are typical of his drawing practice as is the horror vacui. Jones regularly seeks to connect with his works by ‘updating’ them.

During his residency at PS1 in New York in 1983-1984, he created a sculpture that he could carry on his back when he performed as his alter ego, Mudman. This ‘Mudman Structure (small)’ is presented in the exhibition as a historic artefact and as a remnant of his performative practice. The same structure was also used in performances that he carried out in the New York subway and in the New Museum in New York in 1986. During his residency at PS1, Jones also started painting and working on the clothes that he wore. He transformed his T-shirts, jackets and shoes into Mudman-like sculptures, covered in war drawings.

The work of Kim Jones is included in the prominent public collections of the Metropolitan Museum of Art, New York; MoMA, New York; Museum of Contemporary Art, Los Angeles; Centre Pompidou, Paris; Hammer Museum, Los Angeles; LACMA, Los Angeles; Museum Boijmans Van Beuningen, Rotterdam; SFMOMA, San Francisco; Whitney Museum of American Art, New York, amongst others.

The work of Kim Jones has featured in group exhibitions such as the Sydney Biennale; Venice Biennale; Guggenheim Museum, New York; MCA, San Diego; Museum of Contemporary Art, Los Angeles; MoMA, New York; LACMA, Los Angeles; The Drawing Center, New York. His work will soon be on show at the Smithsonian American Art Museum in Washington.